

RÅDSDIREKTIV 2009/13/EF

2015/EØS/37/15

av 16. februar 2009

om gjennomføring av avtalen inngått av Sammenslutningen av skipsredere i Den europeiske union (ECSA) og Den europeiske transportarbeiderføderasjon (ETF) i tilknytning til Konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006, og om endring av direktiv 1999/63/EF(*)

RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 139 nr. 2,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Arbeidsgivere og arbeidstakere, heretter kalt «partene i arbeidslivet», kan i henhold til traktatens artikkel 139 nr. 2 sammen anmode om at avtaler som er inngått av disse på fellesskapsplan, blir gjennomført ved en rådsbeslutning etter forslag fra Kommisjonen.
- 2) Den internasjonale arbeidsorganisasjon vedtok 23. februar 2006 Konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006, idet den ønsket å opprette en enkelt, helhetlig ordning som så langt som mulig omfattet alle ajourførte standarder innen eksisterende internasjonale konvensjoner og rekommandasjoner i tilknytning til sjøfolks arbeidsforhold samt de grunnleggende prinsippene som finnes i andre internasjonale arbeidslivskonvensjoner.
- 3) Kommisjonen har hørt partene i arbeidslivet, i samsvar med traktatens artikkel 138 nr. 2, om hensiktsmessigheten av å utvikle gjeldende fellesskapsrett ved å tilpasse, konsolidere eller supplere denne i lys av konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår av 2006.
- 4) Sammenslutningen av skipsredere i Den europeiske union (ECSA) og Den europeiske transportarbeiderføderasjon (ETF) underrettet 29. september 2006 Kommisjonen om sitt ønske om tre inn i forhandlinger i samsvar med traktatens artikkel 138 nr. 4.
- 5) De nevnte organisasjonene, som ønsker å bidra til å skape like konkurransevilkår for hele skipsfartsnæringen, inngikk 19. mai 2008 en avtale i tilknytning til konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår av 2006, heretter kalt «avtalen». Denne avtale og dens vedlegg inneholder en felles anmodning til Kommisjonen om å gjennomføre disse ved en rådsbeslutning etter forslag fra Kommisjonen, i samsvar med traktatens artikkel 139 nr. 2.

- 6) Avtalen får anvendelse på sjøfolk om bord på fartøyer som er registrert i en medlemsstat og/eller seiler under en medlemsstats flagg.
- 7) Avtalen endrer Europeisk avtale om organisering av sjøfolks arbeidstid inngått mellom Sammenslutningen av skipsredere i Den europeiske union (ECSA) og Sammenslutningen av transportarbeiderforbund i Den europeiske union (FST) 30. september 1998.
- 8) Med hensyn til traktatens artikkel 249 er et direktiv det egnede virkemiddel for gjennomføring av avtalen.
- 9) Avtalen skal tre i kraft samtidig med konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår av 2006, og partene i arbeidslivet ønsker at de nasjonale tiltakene som gjennomfører dette direktiv, skal tre i kraft tidligst på tidspunktet for den nevnte konvensjons ikrafttredelse.
- 10) Når det gjelder betegnelser som er benyttet i avtalen, og som ikke er særskilt definert i den, overlater dette direktiv til medlemsstatene å definere disse i samsvar med nasjonal lovgivning og praksis, på samme måte som andre sosialpolitiske direktiver som benytter tilsvarende betegnelser, forutsatt at disse definisjonene respekterer innholdet i avtalen.
- 11) Kommisjonen har utarbeidet et forslag til direktiv, i samsvar med sin melding av 20. mai 1998 om tilpasning og fremming av den sosiale dialogen på fellesskapsplan, idet det tas hensyn til de undertegnende parters representative status og lovligheten til hver enkelt klausul i avtalen.
- 12) Medlemsstatene kan, på felles anmodning fra partene i arbeidslivet, overlate gjennomføringen av dette direktiv til disse, så lenge medlemsstatene treffer alle nødvendige tiltak for å sikre at de til enhver tid kan garantere de resultater som dette direktiv pålegger.
- 13) Bestemmelsene i dette direktiv bør få anvendelse uten at det berører eksisterende fellesskapsbestemmelser som er mer spesifikke og/eller gir et høyere vernnivå for sjøfolk, særlig de som omfattes av Fellesskapets regelverk.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EUT L 124 av 20.5.2009, s. 30, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 109/2010 av 1. oktober 2010 om endring av EØS-avtalens vedlegg XVIII (Helse og sikkerhet på arbeidsplassen, arbeidsrett og lik behandling av menn og kvinner), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 70 av 16.12.2010, s. 18.

- 14) Det bør sikres at de generelle prinsippene for arbeidsgiveransvar fastsatt i rådsdirektiv 89/391/EØF av 12. juni 1989 om iverksetting av tiltak som forbedrer arbeidstakernes sikkerhet og helse på arbeidsplassen⁽¹⁾, særlig direktivets artikkel 5 nr. 1 og 3, overholdes.
- 15) Dette direktiv bør ikke benyttes til å begrunne en reduksjon i det generelle nivået med hensyn til vern av arbeidere på de områder som omfattes av avtalen i vedlegget til dette direktiv.
- 16) Dette direktiv og avtalen fastsetter minstestandarder. Medlemsstatene og/eller partene i arbeidslivet bør kunne opprettholde eller innføre gunstigere bestemmelser.
- 17) Kommisjonen har, i samsvar med sin melding av 14. desember 1993 om anvendelsen av avtalen om sosialpolitikk, underrettet Europaparlamentet og Den europeiske økonomiske og sosiale komité ved å oversende forslagsteksten til et direktiv som inneholder avtalen.
- 18) Denne ordningen er i samsvar med de grunnleggende rettighetene og prinsippene fastsatt i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter, særlig paktens artikkel 31, der det er fastsatt at alle arbeidstakere har rett til sunne, sikre og verdige arbeidsvilkår, en begrensning av lengste arbeidstid, perioder med døgnhvile og ukehvil samt årlig betalt ferie.
- 19) Ettersom målene for dette direktiv ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av tiltakets omfang eller virkninger bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 20) I samsvar med nr. 34 i den tverrinstitusjonelle avtalen om bedre regelverksutforming⁽²⁾ oppfordres medlemsstatene til, for sin egen del og i Fellesskapets interesse, å

utarbeide og offentliggjøre egne tabeller som så langt det er mulig, viser sammenhengen mellom dette direktiv og innarbeidingstiltakene.

- 21) Rådsdirektiv 1999/63/EF av 21. juni 1999 om avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid inngått mellom Sammenslutningen av skipsredere i Den europeiske union (ECSA) og Sammenslutningen av transportarbeiderforbund i Den europeiske union (FST)⁽³⁾, som i sitt vedlegg inneholder den europeiske avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid, bør derfor endres.
- 22) Gjennomføringen av avtalen bidrar til å nå målene i henhold til traktatens artikkel 136 —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Dette direktiv gjennomfører avtalen om Konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006, inngått 19. mai 2008 mellom organisasjonene som representerer partene i arbeidslivet på sjøtransportsektoren (Sammenslutningen av skipsredere i Den europeiske union (ECSA) og Den europeiske transportarbeiderføderasjon (ETF)) som fastsatt i vedlegget.

Artikkel 2

I vedlegget til rådsdirektiv 1999/63/EF gjøres følgende endringer:

1. I klausul 1 skal nytt nr. 3 lyde:

«3. Dersom det oppstår tvil om hvorvidt noen kategorier av personer skal anses som sjøfolk for denne avtales formål, skal spørsmålet avgjøres av vedkommende myndighet i hver enkelt medlemsstat etter samråd med de sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk som er berørt av dette spørsmålet. I den forbindelse skal det tas behørig hensyn til resolusjonen fra den 94. (maritime) sesjon av generalkonferansen i Den internasjonale arbeidsorganisasjon om opplysninger om yrkesgrupper.»

2. I klausul 2 skal bokstav c) og d) lyde:

«c) «sjøfolk» personer som uansett funksjon er ansatt eller engasjert eller arbeider om bord på et fartøy som omfattes av denne avtale,

⁽¹⁾ EFT L 183 av 29.6.1989, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 321 av 31.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 167 av 2.7.1999, s. 33.

d) «skipsreder» eieren av fartøyet eller en annen organisasjon eller person som for eksempel driftsansvarlig, agent eller totalbefrakter som har overtatt ansvaret for driften av fartøyet fra eieren, og som ved å påta seg dette ansvaret har samtykket i å overta de oppgaver og forpliktelser som er pålagt skipsredere i samsvar med denne avtale, uansett om en annen organisasjon eller person oppfyller visse av oppgavene eller forpliktelsene på vegne av skipsrederen.»

3. Klausul 6 skal lyde:

«1. Nattarbeid for sjøfolk under 18 år er forbudt. I denne klausul defineres «natt» i samsvar med nasjonal lovgivning og praksis. «Natt» omfatter en periode på minst ni timer regnet senest fra midnatt og fram til tidligst 05.00.

2. Vedkommende myndighet kan gi unntak fra streng overholdelse av restriksjonen om nattarbeid dersom

a) den effektive opplæringen av de berørte sjøfolkene, i samsvar med etablerte programmer og planer, vil svekkes, eller

b) den særlige arten av sjøfolkenes oppgaver eller et anerkjent opplæringsprogram krever at sjøfolk som omfattes av unntaket, utfører oppgaver om natten, og vedkommende myndighet bestemmer, etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk, at arbeidet ikke vil være til skade for sjøfolkenes helse eller velferd.

3. Det er forbudt å ansette, engasjere eller sette i arbeid sjøfolk under 18 år dersom arbeidet med sannsynlighet vil sette deres helse eller sikkerhet i fare. Disse typene arbeid skal fastsettes av nasjonale lover eller forskrifter

eller av vedkommende myndighet, etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk, i samsvar med relevante internasjonale standarder.»

4. Klausul 13 skal lyde:

«1. Sjøfolk skal ikke arbeide om bord på et fartøy med mindre de har en attest som bekrefter at de helsemessig er i stand til å utføre sine oppgaver.

2. Unntak kan tillates bare i tilfellene fastsatt i denne avtale.

3. Vedkommende myndighet skal kreve at sjøfolk, før de påbegynner arbeid om bord på et fartøy, innehar en gyldig legeattest som bekrefter at de helsemessig er i stand til å utføre de oppgaver de skal utføre til sjøs.

4. For å sikre at legeattestene på korrekt måte viser sjøfolkenes helsetilstand i lys av de oppgaver de skal utføre, skal vedkommende myndighet, etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk og med behørig hensyn til relevante internasjonale retningslinjer, fastsette arten av legeundersøkelse og legeattest.

5. Denne avtale berører ikke IMO's internasjonale konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakthold for sjøfolk, 1978, med endringer (STCW-konvensjonen). En legeattest utstedt i samsvar med kravene i STCW skal godtas av vedkommende myndighet med hensyn til nr. 1 og 2 i denne klausul. En legeattest som i hovedsak oppfyller disse kravene, skal også godtas når det gjelder sjøfolk som ikke omfattes av STCW-konvensjonen.

6. Legeattesten skal være utstedt av en behørig kvalifisert lege eller, for en attest som bare gjelder synet, av en person som er godkjent av vedkommende myndighet som kvalifisert til å utstede en slik attest. Legene skal ha full yrkesmessig uavhengighet når de foretar sin medisinske vurdering i legeundersøkelser.

7. Sjøfolk som er nektet en attest eller er pålagt en begrensning i sin arbeidsevne, særlig med hensyn til arbeidstid, arbeidsområde eller fartsområde, skal gis mulighet til en ny undersøkelse foretatt av en annen uavhengig lege eller av en uavhengig appellege.

8. Legeattesten skal særlig fastslå at

a) den berørte sjømanns hørsel og syn, samt fargesyn for sjøfolk som skal arbeide med oppgaver der deres evne til å utføre arbeidet med sannsynlighet vil kunne påvirkes av mangler ved fargesynet, er tilfredsstillende, og

b) den berørte sjømann ikke har noen medisinsk tilstand som med sannsynlighet vil kunne forverres av tjeneste til sjøs eller vil kunne gjøre vedkommende uskikket til slik tjeneste eller sette helsetilstanden til andre personer om bord i fare.

9. Med mindre en kortere periode kreves på grunn av de bestemte oppgavene som skal utføres av den berørte sjømann, eller det er påkrevd i henhold til STCW-konvensjonen, skal

- a) en legeattest være gyldig i høyst to år, med mindre sjømannen er under 18 år; i så fall skal gyldighetsperioden være høyst ett år,
- b) en attestering av fargesyn være gyldig i høyst seks år.

10. I hastetilfeller kan vedkommende myndighet tillate at sjøfolk arbeider uten gyldig legeattest fram til neste havneanløp i tilfeller der vedkommende der kan få en legeattest fra en kvalifisert lege, forutsatt at

- a) perioden for en slik tillatelse ikke overstiger tre måneder, og
- b) den berørte sjømann er i besittelse av en utløpt legeattest av nyere dato.

11. Dersom gyldighetsperioden til en legeattest utløper i løpet av en reise, skal attesten fortsatt være gyldig fram til neste havneanløp der vedkommende kan få en legeattest fra en kvalifisert lege, forutsatt at denne perioden ikke overstiger tre måneder.

12. Legeattester for sjøfolk som arbeider om bord på fartøyer som ordinært går i internasjonal fart, skal minst være utstedt på engelsk.

13. Hvilken type helsekontroll som skal utføres, og hvilke opplysninger legeattesten skal inneholde, skal fastsettes etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk.

14. Alle sjøfolk skal gjennomgå regelmessige helsekontroller. Vakthavende sjøfolk med helseproblemer som ifølge en lege skyldes nattarbeid, skal om mulig overføres til passende dagarbeid.

15. Helsekontrollen omhandlet i nr. 13 og 14 skal være gratis, og legens taushetsplikt skal overholdes. Slike helsekontroller kan foretas innenfor rammen av den nasjonale helsetjenesten.»

5. Klausul 16 skal lyde:

«Alle sjøfolk har rett til en årlig, betalt ferie. Den årlige ferien med rett til betaling skal beregnes på grunnlag av minst 2,5 kalenderdager per ansettelsesmåned og *pro rata* for deler av måneder. Den korteste perioden for årlig betalt ferie kan ikke erstattes med en økonomisk kompensasjon, unntatt i tilfeller der arbeidsforholdet opphører.»

Artikkel 3

1. Medlemsstatene kan opprettholde eller innføre gunstigere bestemmelser enn dem som er fastsatt i dette direktiv.

2. Gjennomføringen av dette direktiv skal ikke under noen omstendighet utgjøre tilstrekkelig grunn til å senke det generelle nivået for vern av arbeidstakerne på de områdene som omfattes av dette direktiv. Dette berører ikke medlemsstatenes og/eller partene i arbeidslivets rett til som følge av endrede omstendigheter å fastsette andre lover, forskrifter og kontraktsbestemmelser enn dem som foreligger idet dette direktiv vedtas, forutsatt at minstekravene fastsatt i dette direktiv overholdes.

3. Anvendelsen og/eller tolkningen av dette direktiv berører ikke fellesskapsbestemmelser eller nasjonale bestemmelser, sedvane eller praksis som fastsetter gunstigere vilkår for berørte sjøfolk.

4. Bestemmelsen i standard A4.2 nr. 5 bokstav b) berører ikke prinsippet om arbeidsgiveransvar som fastsatt i artikkel 5 i direktiv 89/391/EØF.

Artikkel 4

Medlemsstatene skal fastsette hvilke sanksjoner som får anvendelse ved brudd på nasjonale bestemmelser vedtatt i henhold til dette direktiv. Sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende.

Artikkel 5

1. Medlemsstatene skal innen 5. oktober 2005 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, eller de skal senest 12 måneder etter ikrafttredelsen av dette direktiv påse at partene i arbeidslivet innfører de nødvendige bestemmelsene gjennom avtaler.

2. Bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene. De skal umiddelbart oversende Kommissjonen teksten til disse bestemmelsene.

3. Medlemsstatene skal oversende Kommissjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 6

Anvendelsen av prinsippet om vesentlig likeverdighet som nevnt i preambelen til avtalen berører ikke medlemsstatenes forpliktelser som følger av dette direktiv.

Artikkel 7

Dette direktiv trer i kraft samme dag som konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006, trer i kraft.

Artikkel 8

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 16. februar 2009.

For Rådet

O. LIŠKA

Formann

VEDLEGG

AVTALE

inngått mellom ECSA og ETF om konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006

PREAMBEL

DE UNDERTEGNEDE PARTER HAR — UT FRA FØLGENDE BETRAKTNINGER:

ILOs konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår av 2006 (heretter kalt konvensjonen) krever at de enkelte medlemsstatene skal sørge for at bestemmelsene i deres respektive lover og forskrifter, innenfor rammen av konvensjonen, respekterer de grunnleggende rettighetene med hensyn til organisasjonsfrihet og reell anerkjennelse av retten til kollektive forhandlinger, avskaffelse av alle former for tvangs- eller pliktarbeid, reell avskaffelse av barnearbeid og avskaffelse av diskriminering med hensyn til sysselsetting og yrke.

I henhold til konvensjonen har alle sjøfolk rett til en trygg og sikker arbeidsplass som overholder sikkerhetsstandarder, til rimelige ansettelsesvilkår, til anstendige arbeids- og levevilkår og til helsevern, legehjelp, velferdstiltak og andre former for sosialomsorg.

I henhold til konvensjonen skal hver medlemsstat innenfor sin jurisdiksjon sikre at sjøfolks ansettelsesrettigheter og sosiale rettigheter som fastsatt i forrige ledd i denne preambel blir fullt ut gjennomført i samsvar med kravene i konvensjonen. Med mindre noe annet er angitt i konvensjonen, kan slik gjennomføring oppnås ved nasjonale lover eller forskrifter, ved gjeldende tariffavtaler eller ved andre tiltak eller former for praksis.

De undertegnende parter ønsker særlig å rette oppmerksomheten mot forklaringsnotatet til reglene og koden til konvensjon om sjøfolks arbeids- og levevilkår, som beskriver konvensjonens format og struktur.

Det vises til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap (heretter kalt «traktaten»), særlig artikkel 137, 138 og 139.

I henhold til traktatens artikkel 139 nr. 2 kan avtaler inngått på fellesskapsplan på en felles anmodning fra de undertegnende parter gjennomføres ved en rådsbeslutning etter forslag fra Kommisjonen.

De undertegnende parter inngir herved en slik anmodning.

Det egnede virkemiddel for gjennomføring av avtalen er et direktiv som definert i traktatens artikkel 249, som binder medlemsstatene med hensyn til resultatet som skal oppnås, og samtidig lar det være opp til nasjonale myndigheter å velge form og metoder. Konvensjonens artikkel VI tillater at ILOs medlemmer treffer tiltak som de anser at i det vesentlige tilsvare standardene i konvensjonen, og som bidrar til at målet og hensikten med konvensjonen nås til fulle, og gir virkning til de nevnte bestemmelsene i konvensjonen. Gjennomføringen av avtalen ved et direktiv og prinsippet om «vesentlig likeverdighet» i konvensjonen søker dermed å gi medlemsstatene mulighet til å gjennomføre rettighetene og prinsippene på en måte som er fastsatt i konvensjonens artikkel VI nr. 3 og 4 —

AVTALT FØLGENDE:

DEFINISJONER OG VIRKEOMRÅDE

1. I denne avtale og med mindre noe annet er fastsatt i særlige bestemmelser, menes med:
 - a) «vedkommende myndighet» minister, regjeringsorgan eller annen myndighet som er utpekt av en medlemsstat og har fullmakt til å utferdige og håndheve forskrifter, pålegg eller andre instruksjoner med lovs kraft med hensyn til det aktuelle saksområdet for den aktuelle bestemmelse,

- b) «brutto registerton» bruttotonnasjen beregnet i samsvar med tonnasje­målingsbestemmelse­ne i vedlegg I til Internasjonal konvensjon om måling av fartøyer, 1969, eller eventuelle etterfølgende konvensjoner; for fartøyer som omfattes av den midlertidige ordningen for tonnasje­måling vedtatt av Den internasjonale sjøfartsorganisasjon, er brutto registerton det som omfattes av kolonnen «Merknader» i det internasjonale målebrevet (1969),
- c) «sjøfolk» personer som uansett funksjon er ansatt eller engasjert eller arbeider om bord på et fartøy som omfattes av denne avtale,
- d) «arbeidsavtale for sjøfolk» både ansettelseskontrakt og avtalevilkår,
- e) «fartøy» et fartøy som ikke utelukkende trafikkerer innlands vannveier eller farvann innenfor eller svært nær beskyttede farvann eller områder der havneforskrifter gjelder,
- f) «skipsreder» eieren av fartøyet eller en annen organisasjon eller person som for eksempel driftsansvarlig, agent eller totalbefrakter som har overtatt ansvaret for driften av fartøyet fra eieren, og som ved å påta seg dette ansvaret har samtykket i å overta de oppgaver eller forpliktelser og ansvarsforhold som er pålagt skipsredere i samsvar med denne avtale, uansett om en annen organisasjon eller person oppfyller visse av oppgavene eller forpliktelsene på vegne av skipsrederen.

2. Med mindre noe annet er uttrykkelig fastsatt, får denne avtale anvendelse på alle sjøfolk.

3. Dersom det oppstår tvil om hvorvidt noen kategorier av personer skal anses som sjøfolk for denne avtales formål, skal spørsmålet avgjøres av vedkommende myndighet i hver enkelt medlemsstat etter samråd med de sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk som er berørt av dette spørsmålet. I den forbindelse skal det tas behørig hensyn til resolusjonen fra den 94. (maritime) sesjon av generalkonferansen til Den internasjonale arbeidsorganisasjon om opplysninger om yrkesgrupper.

4. Med mindre noe annet er uttrykkelig fastsatt, får denne avtale anvendelse på alle fartøyer, både i privat og offentlig eie, som vanligvis brukes i forretningsvirksomhet, bortsett fra fartøyer som driver fiske eller lignende virksomhet, og tradisjonelt bygde fartøyer som dhower og djunker. Denne avtale får ikke anvendelse på krigsfartøyer eller militære hjelpefartøyer.

5. Dersom det oppstår tvil om hvorvidt denne avtale får anvendelse på et fartøy eller en særlig kategori av fartøyer, skal spørsmålet avgjøres av vedkommende myndighet i hver enkelt medlemsstat etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk.

REGLER OG STANDARDER

AVDELING I

MINSTEKRAV FOR SJØFOLK SOM ARBEIDER OM BORD PÅ FARTØYER

Regel 1.1 — Minstealder

- 1. Ingen person under fastsatt minstealder skal være ansatt eller engasjert eller arbeide om bord på et fartøy.
- 2. En høyere minstealder kreves i tilfellene fastsatt i denne avtale.

Standard A1.1 — Minstealder

Minstealderen er regulert av rådsdirektiv 1999/63/EF av 21. juni 1999 (som skal endres) om den europeiske avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid (som skal endres i samsvar med vedlegg A til denne avtale).

Regel 1.2 — Legeattest

Legeattester er regulert av rådsdirektiv 1999/63/EF av 21. juni 1999 (som skal endres) om den europeiske avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid (som skal endres i samsvar med vedlegg A til denne avtale).

Regel 1.3 — Opplæring og kvalifikasjoner

1. Sjøfolk skal ikke arbeide om bord på et fartøy dersom de ikke har fått opplæring eller innehar en attest på at de er opplært eller på annen måte kvalifisert til å utføre sine oppgaver.
2. Sjøfolk skal ikke tillates å arbeide om bord på et fartøy med mindre de med positivt resultat har fullført opplæring for personlig sikkerhet om bord på fartøyer.
3. Opplæring og sertifisering i samsvar med de obligatoriske ordningene som er vedtatt av Den internasjonale sjøfartsorganisasjon, skal anses for å oppfylle kravene i nr. 1 og 2 under denne regel.

AVDELING 2

ANSETTELSESVILKÅR*Regel 2.1 — Sjøfolks ansettelsesavtaler*

1. Vilkårene for ansettelse av sjøfolk skal være fastsatt eller henvist til i en klar, skriftlig og rettslig bindende avtale, og skal være i samsvar med standardene fastsatt i denne avtale.
2. Sjøfolks arbeidsavtaler skal godkjennes av den enkelte sjømann under vilkår som sikrer at vedkommende har mulighet til gå gjennom og søke råd om avtalevilkårene og fritt akseptere disse før avtalen undertegnes.
3. I den grad de er forenlige med medlemsstatens nasjonale lovgivning og praksis, skal sjøfolks arbeidsavtaler anses å omfatte eventuelle gjeldende tariffavtaler.

Standard A2.1 — Sjøfolks arbeidsavtaler

1. Hver medlemsstat skal vedta lover eller forskrifter som krever at fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg, overholder følgende krav:
 - a) Sjøfolk som arbeider om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg, skal ha en arbeidsavtale for sjøfolk som er undertegnet av både den enkelte sjømann og skipsrederen eller en representant for skipsrederen (eller, dersom de ikke er ansatt, dokumentasjon på kontraktsmessige eller tilsvarende ordninger) som gir dem anstendige arbeids- og leveforhold om bord på fartøyet, slik det kreves av denne avtale.
 - b) Sjøfolk som undertegner en arbeidsavtale for sjøfolk, skal gis mulighet til å undersøke og søke råd om avtalen før denne undertegnes, samt få annen hjelp som er nødvendig for å sikre at de har inngått avtalen på fritt grunnlag med tilstrekkelig forståelse av sine rettigheter og forpliktelser.
 - c) Den berørte skipsreder og sjømann skal hver ha en undertegnet original av arbeidsavtalen.
 - d) Det skal treffes tiltak for å sikre at sjøfolk om bord, herunder skipsføreren, på en enkel måte kan få tak i tydelige opplysninger om ansettelsesvilkårene, og at tjenestemenn hos vedkommende myndighet, herunder i havner som anløpes, kan få tak i disse opplysningene, herunder en kopi av sjøfolkenes arbeidsavtale.
 - e) Sjøfolk skal gis et dokument som spesifiserer deres tjeneste om bord på fartøyet.
2. I tilfeller der en tariffavtale utgjør hele eller en del av arbeidsavtalen for sjøfolk, skal en kopi av denne avtalen være tilgjengelig om bord. Dersom språket i arbeidsavtalen og i en eventuell relevant tariffavtale for sjøfolk ikke er engelsk, skal følgende også være tilgjengelig på engelsk (bortsett fra om bord på fartøyer som bare går i innenriksfart):
 - a) En kopi av en standardutgave av avtalen, og
 - b) de deler av tariffavtalen som er underlagt inspeksjon av en havnestat.

3. Dokumentet omhandlet i nr. 1 bokstav e) i denne standard skal ikke inneholde noen erklæring om kvaliteten på sjøfolks arbeid eller om deres lønn. Formen på dokumentet, de opplysningene som skal registreres der, og hvordan slike opplysninger skal føres inn, skal fastsettes i nasjonal lovgivning.

4. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som fastsetter de opplysninger som skal inngå i alle arbeidsavtaler for sjøfolk som omfattes av medlemsstatens nasjonale lovgivning. Arbeidsavtaler for sjøfolk skal i alle tilfeller inneholde følgende opplysninger:

- a) Sjømannens fulle navn, fødselsdato eller alder samt fødested,
- b) skipsrederens navn og adresse,
- c) sted og dato for inngåelse av arbeidsavtalen,
- d) i hvilken funksjon sjømannen skal ansettes,
- e) sjømannens lønn eller, dersom dette er relevant, formelen for å beregne denne lønnen,
- f) omfanget av årlig betalt ferie eller, dersom dette er relevant, formelen for å beregne den,
- g) avtalens opphør og vilkårene for dette, herunder
 - i) dersom avtalen er inngått for en ikke tidsbegrenset periode, de vilkår som gir hver av partene rett til å bringe avtalen til opphør, samt den påkrevde oppsigelsesperioden, som ikke skal være kortere for skipsredere enn for sjøfolk,
 - ii) dersom avtalen er inngått for en tidsbegrenset periode, den dato som er fastsatt for avtalens utløp, og
 - iii) dersom avtalen er inngått for en reise, bestemmelsesstedet for reisen og på hvilket tidspunkt etter ankomst sjømannen skal mønstre av,
- h) de helse- og trygdeytelser for sjøfolk som skipsrederen skal stå for,
- i) sjømannens rett til hjemreise,
- j) en henvisning til gjeldende tariffavtale, dersom dette er relevant, og
- k) alle andre opplysninger som den nasjonale lovgivning måtte kreve.

5. Hver medlemsstat skal vedta lover eller forskrifter som fastsetter korteste tillatte oppsigelsesfrist for sjøfolk og skipsredere i tilfelle en arbeidsavtale for sjøfolk sies opp før tiden. Oppsigelsestidens varighet skal fastsettes etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk, men skal ikke være kortere enn sju dager.

6. En kortere oppsigelsestid enn minimumstiden kan benyttes under omstendigheter som i henhold til nasjonale lover eller forskrifter eller relevante tariffavtaler godtas som begrunnelse for å si opp arbeidsavtalen med kortere varsel eller uten varsel. Når det skal avgjøres om slike omstendigheter foreligger, skal hver medlemsstat påse at det tas hensyn til sjømannens behov for uten sanksjoner å kunne bringe arbeidsavtalen til opphør med kortere varsel eller uten varsel av velferdsgrunner eller andre presserende årsaker.

Regel 2.3 — Arbeidstid og hviletid

Sjøfolks arbeidstid og hviletid er regulert av rådsdirektiv 1999/63/EF av 21. juni 1999 (som skal endres) om den europeiske avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid (som skal endres i samsvar med vedlegg A til denne avtale).

Regel 2.4 — Rett til ferie

1. Hver medlemsstat skal kreve at sjøfolk som er ansatt om bord på fartøyer som seiler under dens flagg, gis betalt årlig ferie under egnede forhold i samsvar med denne avtale og rådsdirektiv 1999/63/EF av 21. juni 1999 (som skal endres) om den europeiske avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid (som skal endres i samsvar med vedlegg A til denne avtale).
2. Sjøfolk skal innvilges landlov av hensyn til egen helse og velferd og så langt dette er forenlig med de driftsmessige kravene til deres stilling.

Regel 2.5 — Hjemreise

1. Sjøfolk har rett til hjemreise uten kostnader for dem selv.
2. Hver medlemsstat skal kreve at fartøyer som seiler under dens flagg, sørger for økonomisk sikkerhet til å sikre at sjøfolk kan reise hjem på behørig måte.

Standard A2.5 — Hjemreise

1. Hver medlemsstat skal sikre at sjøfolk om bord på fartøyer som seiler under dens flagg, har rett til hjemreise under følgende omstendigheter:
 - a) Dersom sjømannens arbeidsavtale utløper mens vedkommende er i utlandet,
 - b) dersom sjømannens arbeidsavtale bringes til opphør
 - i) av skipsrederen, eller
 - ii) av sjømannen av berettigede grunner, og dessuten
 - c) dersom sjømannen ikke lenger er i stand til å utføre sine oppgaver i henhold til arbeidsavtalen eller ikke kan forventes å kunne utføre dem under de rådende forhold.
2. Hver medlemsstat skal sikre at det foreligger hensiktsmessige bestemmelser i dens lover og forskrifter eller ved andre tiltak eller i tariffavtaler som fastsetter
 - a) under hvilke omstendigheter sjøfolk har rett til hjemreise i samsvar med nr. 1 bokstav b) og c) i denne standard,
 - b) den lengste tjenesteperioden om bord som sjøfolk har rett til hjemreise etter, idet slike perioder skal være mindre enn 12 måneder, og
 - c) de nøyaktige ytelsene som skal tilkjennes av skipsredere for hjemreise, herunder dem som er knyttet til bestemmelsesstedet for hjemreisen, transportmåten, hvilke utgifter som skal dekkes, og annet som skipsrederen skal stå for.
3. Alle medlemsstater skal forby at skipsredere krever at sjøfolk selv må betale et forskudd for hjemreisen ved begynnelsen av sin ansettelse, samt at skipsredere trekker kostnaden for hjemreise fra sjøfolks lønn eller andre ytelser, unntatt i tilfeller der sjømannen, i samsvar med nasjonale lover eller forskrifter eller etter andre tiltak eller i relevante tariffavtaler, er funnet ikke å være i stand til å oppfylle sine ansettelsesforpliktelser.
4. Nasjonale lover og forskrifter skal ikke berøre skipsrederens rett til å kreve tilbake kostnaden ved hjemreise i henhold til kontraktsmessige ordninger med tredjemenn.
5. Dersom en skipsreder unnlater å treffe tiltak for eller betale kostnaden ved hjemreise for sjøfolk som har rett til slik hjemreise, skal

- a) vedkommende myndighet i den medlemsstat hvis flagg fartøyet seiler under, sørge for hjemreise for de berørte sjøfolkene; dersom den unnlater å gjøre dette, kan den stat som sjøfolkene skal hjemsendes fra, eller den stat der sjøfolkene er statsborgere, sørge for deres hjemreise og kreve tilbake kostnadene til dette fra den medlemsstats hvis flagg fartøyet seiler under,
 - b) kostnader som er påløpt ved hjemreise for sjøfolk, kunne kreves tilbake fra skipsrederen av den medlemsstats hvis flagg fartøyet seiler under,
 - c) utgiftene til hjemreise ikke i noe tilfelle belastes sjøfolkene, unntatt i de tilfeller som er fastsatt i nr. 3 i denne standard.
6. Idet det tas hensyn til relevante internasjonale ordninger, herunder Internasjonal konvensjon om arrest i skip, 1999, kan en medlemsstat som har betalt kostnaden til hjemreise for sjøfolk, holde tilbake, eller anmode om tilbakeholding av, fartøyene til den berørte skipsrederen inntil tilbakebetaling er besørget i samsvar med nr. 5 i denne standard.
7. Hver medlemsstat skal legge forholdene til rette for hjemreise for sjøfolk som tjenestegjør om bord på fartøyer som anløper medlemsstatens havner eller passerer gjennom medlemsstatens sjøterritorium eller innenriksfarvann, samt for at de kan avløses om bord.
8. Særlig skal en medlemsstat ikke nekte sjøfolks rett til hjemreise på grunn av økonomiske omstendigheter hos en skipsreder eller på grunn av skipsrederens mangle evne eller vilje til å besørge avløsning for en sjømann.
9. Hver medlemsstat skal kreve at fartøyer som seiler under dens flagg, har om bord og gjør tilgjengelig for sjøfolk en kopi av de relevante nasjonale bestemmelsene om hjemreise på et egnet språk.

Regel 2.6 — Kompensasjon til sjøfolk ved tap av fartøy eller forlis

Sjøfolk har rett til fyllestgjørende kompensasjon i tilfelle av skade, tap eller arbeidsløshet som følge av at et fartøy går tapt eller forliser.

Standard A2.6 — Kompensasjon til sjøfolk ved tap av fartøy eller forlis

1. Alle medlemsstater skal vedta bestemmelser som sikrer at skipsrederen i alle tilfeller av tap av fartøyer eller ved forlis skal betale alle sjøfolk om bord en godtgjøring mot arbeidsløshet som følger av slikt tap eller forlis.
2. Bestemmelsene omhandlet i nr. 1 i denne standard skal ikke berøre andre rettigheter sjøfolk måtte ha i henhold til den nasjonale lovgivningen i den berørte medlemsstat for tap eller skader som oppstår idet et fartøy går tapt eller forliser.

Regel 2.7 — Bemanningens omfang

Bestemmelser om tilstrekkelig, sikker og effektiv bemanning av fartøyer er omhandlet i rådsdirektiv 1999/63/EF av 21. juni 1999 (som skal endres) om den europeiske avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid (som skal endres i samsvar med vedlegg A til denne avtale).

Regel 2.8 — Karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk

Hver medlemsstat skal ha en nasjonal politikk for å fremme sysselsetting i skipsfartssektoren og for å oppmuntre til karriere- og kompetanseutvikling og større sysselsettingsmuligheter for sjøfolk som hører hjemme på medlemsstatens territorium.

Standard A2.8 — Karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk

1. Hver medlemsstat skal ha en nasjonal politikk som fremmer karriere- og kompetanseutvikling og sysselsettingsmuligheter for sjøfolk for å sørge for en stabil og kompetent arbeidsstyrke i skipsfartssektoren.
2. Målet med den nasjonale politikken omhandlet i nr. 1 i denne standard skal være å hjelpe sjøfolk med å styrke sin kompetanse, sine kvalifikasjoner og sine sysselsettingsmuligheter.

3. Alle medlemsstater skal, etter samråd med de berørte sammenslutningene av skipsredere og sjøfolk, fastsette tydelige mål for yrkesveiledning, utdanning og opplæring, herunder løpende opplæring, av sjøfolk hvis plikter om bord på fartøyer i hovedsak er knyttet til sikker drift og navigasjon av fartøyet.

AVDELING 3

INNKVARTERING, REKREASJONSANLEGG, KOST OG FORPLEINING

Standard A3.1 — Innkvartering og rekreasjonsanlegg

1. Fartøyer som regelmessig anløper havner som plages av mygg, skal være utstyrt med egnede innretninger slik vedkommende myndighet krever.
2. Det skal for alle sjøfolk om bord sørges for egnede rekreasjonsanlegg, bekvemmeligheter og tjenester for sjøfolk, tilpasset til å oppfylle de særlige behovene til sjøfolk som må bo og arbeide om bord på fartøyer, idet det tas hensyn til bestemmelser om vern av helse og sikkerhet og forebygging av ulykker.
3. Vedkommende myndighet skal kreve at det utføres hyppige inspeksjoner om bord på fartøyer, av skipsføreren eller med dennes fullmakt, for å sikre at sjøfolks innkvarteringsforhold er rene, anstendig beboelige og holdt i god stand. Resultatene av hver slik inspeksjon skal registreres og være tilgjengelig for granskning.
4. For fartøyer der det er behov for, uten noen form for diskriminering, å ta hensyn til interessene til sjøfolk som har ulik og særegen religiøs og sosial praksis, kan vedkommende myndigheter, etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk, tillate rimelige avvik fra denne standard på betingelse av at slike variasjoner ikke fører til at de generelle bekvemmelighetene om bord blir mindre gunstige enn de ville vært ved anvendelsen av denne standard.

Regel 3.2 — Kost og forpleining

1. Hver medlemsstat skal påse at fartøyer som seiler under dens flagg, fører og serverer mat og drikkevann av egnet kvalitet, næringsverdi og mengde som i tilstrekkelig grad dekker fartøyets krav og tar hensyn til ulik kulturell og religiøs bakgrunn.
2. Sjøfolk om bord på et fartøy skal ha fri kost i ansettelsesperioden.
3. Sjøfolk som er ansatt som skipskokk med ansvar for tilberedning av mat, skal ha fått opplæring og være kvalifisert for sin stilling.

Standard A3.2 — Kost og forpleining

1. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter eller treffe andre tiltak for å sørge for minstestandarder for mengde og kvalitet på mat og drikkevann og for de forpleiningsstandardene som får anvendelse på måltider servert til sjøfolk om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg, og skal iverksette utdanningsvirksomhet for å fremme bevissthet om og gjennomføring av de standarder som er omhandlet i dette nummer.
2. Hver medlemsstat skal påse at fartøyer som seiler under dens flagg, oppfyller følgende minstestandarder:
 - a) Forsyning av mat og drikkevann, idet det tas hensyn til antallet sjøfolk om bord, deres religiøse krav og kulturelle praksis med hensyn til matvarer samt reisens varighet og art, skal være passende med hensyn til mengde, næringsverdi, kvalitet og variasjon,
 - b) organisering av og utstyr i forpleiningsavdelingen skal være slik at den kan gi sjøfolkene fyllestgjørende, varierte and næringsrike måltider tilberedt og servert under hygieniske forhold, og
 - c) forpleiningspersonalet skal være vel opplært og instruert for sine stillinger.
3. Skipsredere skal påse at sjøfolk som er engasjert som skipskokker, er opplært, kvalifisert og funnet kompetente for stillingen i samsvar med krav fastsatt i de berørte medlemsstatenes lover og forskrifter.

4. Kravene i nr. 3 i denne standard skal omfatte et fullført opplæringskurs som er godkjent eller anerkjent av vedkommende myndighet, og som omfatter praktisk matlaging, mathygiene og personlig hygiene, oppbevaring av mat, lagerkontroll, miljøvern og helse og sikkerhet omkring forpleining.
5. Om bord på fartøyer som drives med en foreskrevet bemanning på mindre enn ti, og der vedkommende myndighet på grunn av mannskapets størrelse eller fartøyets fartsmonster ikke kan kreve at fartøyet fører en fullt kvalifisert kokk, skal enhver som behandler mat i byssen, være opplært eller instruert på områder som omfatter mathygiene og personlig hygiene samt håndtering og oppbevaring av mat om bord på fartøyer.
6. Under omstendigheter der dette er unntaksvis er nødvendig, kan vedkommende myndighet gi en dispensasjon som tillater at en kokk som ikke er fullt kvalifisert, kan arbeide på et bestemt fartøy i en bestemt avgrenset periode, fram til neste passende anløpshavn eller i en periode som ikke overstiger én måned, forutsatt at den personen som dispensasjonen er gitt for, er opplært eller instruert på områder som omfatter mathygiene og personlig hygiene samt håndtering og oppbevaring av mat om bord på fartøyer.
7. Vedkommende myndighet skal kreve at hyppige dokumenterte inspeksjoner utføres om bord på fartøyer, av skipsføreren eller med dennes fullmakt, når det gjelder
 - a) forsyninger av mat og drikkevann,
 - b) alle rom og alt utstyr som benyttes til lagring og håndtering av mat og drikkevann, og
 - c) bysse og annet utstyr for tilberedning og servering av måltider.
8. Ingen person under 18 år skal være ansatt eller engasjert eller arbeide som skipskokk.

AVDELING 4

HELSEVERN, LEGEHJELP OG VELFERD

Regel 4.1 — Legehjelp om bord på fartøyer og i land

1. Hver medlemsstat skal sikre at alle sjøfolk om bord på fartøyer som seiler under dens flagg, omfattes av tilstrekkelige helseverntiltak og har tilgang til rask og fyllestgjørende legehjelp mens de arbeider om bord.
2. Hver medlemsstat skal sikre at sjøfolk om bord på fartøyer innenfor dens territorium som har behov for umiddelbar legehjelp, blir gitt tilgang til medlemsstatens helsetilbud i land.
3. Kravene til helsevern og legehjelp om bord omfatter standarder for tiltak rettet mot å gi sjøfolk helsevern og legehjelp som er så sammenlignbar som mulig med det som generelt er tilgjengelig for arbeidstakere i land.

Standard A4.1 — Legehjelp om bord på fartøyer og i land

1. Hver medlemsstat skal sikre at det treffes tiltak for helsevern og legehjelp, herunder nødvendig tannlegehjelp, for sjøfolk som arbeider om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg, og som
 - a) sikrer at alle alminnelige bestemmelser om helsevern og legehjelp i yrkeslivet som er relevant for sjøfolkernes oppgaver, samt særlige bestemmelser som er spesifikke for arbeid om bord på fartøyer, får anvendelse på sjøfolk,
 - b) sikrer at sjøfolk får helsevern og legehjelp som er så sammenlignbar som mulig med den som generelt er tilgjengelig for arbeidstakere i land, herunder rask tilgang til nødvendige legemidler, medisinsk utstyr og muligheter for diagnose og behandling samt til medisinsk informasjon og sakkunnskap,
 - c) om mulig gir sjøfolk rett til umiddelbart å oppsøke en kvalifisert lege eller tannlege i anløpshavner,

- d) ikke er begrenset til behandling av syke eller skadede sjøfolk, men omfatter forebyggende tiltak som helsefremmende programmer og programmer for helseutdanning.
2. Vedkommende myndighet skal vedta et standardskjema for legerapport til bruk for skipsførere og relevant medisinsk personell i land og om bord. Dette skjemaet og dets innhold skal når det er utfyllt, være fortrolig og benyttes bare til tilrettelegging av behandling av sjøfolk.
3. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som fastsetter krav til sykerom og innretninger for legehjelp samt utstyr og opplæring om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg.
4. Nasjonale lover og forskrifter skal sikre at følgende minstekrav er oppfylt:
- a) Alle fartøyer skal føre en medisinkiste, medisinsk utstyr og en medisinsk håndbok, hvis innhold skal fastsettes og være underlagt jevnlig inspeksjon av vedkommende myndighet; de nasjonale kravene skal ta hensyn til typen fartøy, antallet personer om bord og reisenes art, bestemmelsessted og varighet samt relevante nasjonale og internasjonale anbefalte medisinske standarder.
- b) Fartøyer med minst 100 personer om bord som normalt seiler i utenriksfart med en varighet på mer enn 72 timer, skal ha en kvalifisert lege om bord som har ansvar for å gi legehjelp; nasjonale lover eller forskrifter skal også fastsette hvilke andre fartøyer som det skal kreves at har en lege om bord, idet det tas hensyn til blant annet faktorer som reisens varighet, art og forhold samt antallet sjøfolk om bord.
- c) For fartøyer som ikke har lege om bord, skal det kreves at de enten har minst én sjømann om bord som har ansvar for legehjelp og utlevering av legemidler som del av sine regulære plikter, eller minst én sjømann om bord som er kvalifisert til å gi førstehjelp; personer med ansvar for legehjelp om bord som ikke er leger, skal med positivt resultat ha fullført opplæring i legehjelp som oppfyller kravene i IMOs internasjonale konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakthold for sjøfolk, 1978, med endringer (STCW-konvensjonen); sjøfolk som er utpekt til å gi førstehjelp, skal med positivt resultat ha fullført opplæring i førstehjelp som oppfyller kravene i STCW-konvensjonen; nasjonale lover eller forskrifter skal fastsette nivået for godkjent opplæring som kreves, idet det blant annet tas hensyn til faktorer som reisens varighet, art og forhold samt antallet sjøfolk om bord.
- d) Vedkommende myndighet skal sikre ved et på forhånd ordnet system at medisinsk rådgivning via radio- eller satellittkommunikasjon til fartøyer til sjøs, herunder rådgivning ved spesialist, er tilgjengelig 24 timer i døgnet; medisinsk rådgivning, herunder viderefremming av medisinske meldinger via radio- eller satellittkommunikasjon mellom et fartøy og rådgivende personale i land, skal være vederlagsfritt tilgjengelig for alle fartøyer uansett hvilket flagg de seiler under.

Regel 4.2 — Skipsrederes ansvar

1. Hver medlemsstat skal sikre at det treffes tiltak på fartøyer som seiler under dens flagg, for å gi sjøfolk som er ansatt på slike fartøyer, rett til materiell bistand og støtte fra skipsrederen med hensyn til de økonomiske følgene av sykdom, skade eller død som skjer mens de tjenestegjør under en arbeidsavtale for sjøfolk, eller som følger av deres ansettelse under en slik avtale.
2. Denne regel påvirker ikke andre juridiske klageadganger som sjøfolk kan benytte.

Standard A4.2 — Skipsrederes ansvar

1. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter som krever at skipsredere for fartøyer som seiler under dens flagg, er ansvarlig for helsevern og legehjelp for alle sjøfolk som arbeider om bord på fartøyet, i samsvar med følgende minstestandarder:
- a) Skipsredere har ansvar for kostnader for sjøfolk som arbeider på deres fartøyer, med hensyn til sykdom og skade som sjøfolk utsettes for, og som skjer mellom tidspunktet for påbegynt tjeneste og det tidspunkt da de anses for å være behørig hjemreist, eller som følger av sjøfolks ansettelse mellom disse tidspunktene.
- b) Skipsredere skal stille økonomisk sikkerhet for å sikre kompensasjon i tilfelle av sjøfolks død eller langvarige uferhet som følge av en yrkesskade, yrkessykdom eller yrkesrisiko, slik det er fastsatt i nasjonal lovgivning, arbeidsavtaler for sjøfolk eller tariffavtaler.

- c) Skipsredere skal svare for kostnadene ved legehjelp, herunder medisinsk behandling og levering av nødvendige legemidler og terapeutiske hjelpemidler, samt kost og losji borte fra hjemmet inntil den syke eller skadede er helbredet, eller inntil sykdommen eller uførheten blir ansett for å være av permanent art.
 - d) Skipsredere skal svare for kostnadene til begravelse i tilfelle dødsfall som skjer om bord eller i land i løpet av ansettelsesperioden.
2. Nasjonale lover eller forskrifter kan begrense skipsrederens ansvar for å betale kostnadene ved legehjelp og kost og losji til en periode som ikke skal være kortere enn 16 uker fra den dag skaden inntreffer eller sykdommen starter.
 3. I tilfeller der sykdom eller skade fører til arbeidsuførhet, skal skipsrederen betale
 - a) full lønn så lenge den syke eller skadede sjømannen blir værende om bord, eller inntil denne er hjemreist i samsvar med denne avtale, og
 - b) hel eller delvis lønn slik det er fastsatt i nasjonale lover eller forskrifter eller i tariffavtaler, fra det tidspunkt sjømannen reiser hjem eller settes i land, og fram til vedkommende er helbredet eller, dersom dette inntreffer tidligere, fram til de har rett til kontantytelser i henhold til lovgivningen i den berørte medlemsstat.
 4. Nasjonale lover eller forskrifter kan begrense skipsrederens ansvar for å betale hel eller delvis lønn for sjøfolk som ikke lenger er om bord, til en periode som skal være minst 16 uker fra den dag skaden inntreffer eller sykdommen starter.
 5. Nasjonale lover eller forskrifter kan fritta skipsrederen for ansvar for
 - a) skade som er skjedd på annen måte enn i tjeneste om bord på fartøyet,
 - b) skade eller sykdom som skyldes bevisst forsømmelse hos den syke, skadede eller avdøde sjømannen, og
 - c) sykdom eller uførhet som med hensikt er holdt skjult når ansettelsesforholdet inngås.
 6. Nasjonale lover eller forskrifter kan fritta skipsrederen for ansvar for å dekke utgifter til legehjelp og kost og losji og kostnader ved begravelse i den utstrekning slikt ansvar er overtatt av offentlige myndigheter.
 7. Skipsredere eller deres representanter skal treffe tiltak for å sikre eiendeler etterlatt om bord av syke, skadede eller avdøde sjøfolk og for å returnere disse eiendelene til dem eller til deres pårørende.

Regel 4.3 — Vern av helse og sikkerhet og forebygging av ulykker

1. Hver medlemsstat skal sikre at sjøfolk om bord på fartøyer som seiler under dens flagg, nyter godt av helsevern i sitt arbeid og lever, arbeider og får opplæring om bord på fartøyer i et trygt og hygienisk miljø.
2. Hver medlemsstat skal utvikle og bekjentgjøre nasjonale retningslinjer for håndtering av helse og sikkerhet på arbeidsplassen om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg, etter samråd med representative sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk og idet det tas hensyn til relevant regelverk, retningslinjer og standarder anbefalt av internasjonale organisasjoner, nasjonale administrasjoner og skipsfartsnæringens organisasjoner.
3. Hver medlemsstat skal vedta lover og forskrifter og treffe andre tiltak rettet mot de sakene som er nærmere omtalt i denne avtalen, idet det tas hensyn til relevante internasjonale ordninger, og skal fastsette standarder for sikkerhet og helsevern på arbeidsplassen samt forebygging av ulykker om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg.

Standard A4.3 — Vern av helse og sikkerhet og forebygging av ulykker

1. De lover og forskrifter og andre tiltak som skal vedtas i henhold til regel 4.3, nr. 3, skal omfatte følgende:
 - a) Vedtakelse og effektiv gjennomføring og fremme av retningslinjer og programmer for vern av helse og sikkerhet på arbeidsplassen om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg, herunder risikovurdering og opplæring og undervisning av sjøfolk,
 - b) programmer om bord på fartøyer for forebygging av arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer og for vedvarende bedring av vern av helse og sikkerhet på arbeidsplassen som involverer sjøfolks representanter og alle andre berørte personer ved gjennomføringen av disse, idet det tas hensyn til forebyggende tiltak, herunder teknisk kontroll og designkontroll, utskifting av prosesser og framgangsmåter for felles og individuelle arbeidsoppgaver samt bruk av personlig verneutstyr, og
 - c) krav til inspeksjon, rapportering og korrigerende av usikre forhold og til undersøkelse og rapportering av arbeidsulykker om bord.
2. Bestemmelsene omhandlet i nr. 1 i denne standard skal
 - a) ta hensyn til relevante internasjonale ordninger som gjelder vern av helse og sikkerhet på arbeidsplassen generelt samt særlige former for risiko, og ta for seg alle saker som er relevante for forebygging av arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer som måtte være relevante for sjøfolks arbeid, særlig dem som gjelder arbeid til sjøs,
 - b) angi pliktene til skipsfører eller til en person som er utpekt av skipsfører, eller begge deler, om å ta særlig ansvar for gjennomføring og overholdelse av fartøyets retningslinjer og programmer for helse og sikkerhet på arbeidsplassen, og
 - c) angi hvilken bemyndigelse sjøfolk om bord på fartøyet som er utnevnt eller valgt som sikkerhetsrepresentanter, har til å delta i møter i fartøyets sikkerhetskomité; en slik komité skal opprettes om bord på fartøyer som har fem eller flere sjøfolk.
3. De lover og forskrifter og andre tiltak som er omhandlet i regel 4.3 nr. 3, skal jevnlig gjennomgås i samråd med representantene for sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk og om nødvendig revideres for å ta hensyn til endringer i teknologi og forskning, slik at forholdene legges til rette for vedvarende forbedring av retningslinjer og programmer for vern av helse og sikkerhet på arbeidsplassen og det sørges for et sikkert arbeidsmiljø for sjøfolk om bord på fartøyer som seiler under medlemsstatens flagg.
4. Overholdelse av kravene i relevante internasjonale ordninger med hensyn til akseptable nivåer for eksponering for farer på arbeidsplassen om bord på fartøyer og om utvikling og gjennomføring av fartøyets retningslinjer og programmer for vern av helse og sikkerhet på arbeidsplassen skal anses for å oppfylle kravene i denne avtale.
5. Vedkommende myndighet skal sikre at
 - a) arbeidsulykker, yrkesskader og yrkessykdommer blir behørig rapportert,
 - b) omfattende statistikk over slike ulykker og sykdommer blir oppbevart, analysert og offentliggjort samt eventuelt fulgt opp av forskning omkring generelle trender og de farer som er identifisert, og
 - c) arbeidsulykker blir etterforsket.
6. Rapportering og etterforskning av saker som gjelder helse og sikkerhet på arbeidsplassen, skal utformes for å sikre vern av sjøfolks personopplysninger.
7. Vedkommende myndighet skal samarbeide med sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk om å treffe tiltak for å gjøre alle sjøfolk oppmerksomme på informasjon om særlige farer om bord på fartøyer, for eksempel ved oppslag av offisielle meldinger som inneholder relevante instruksjoner.

8. Vedkommende myndighet skal kreve at skipsredere som utfører risikovurderinger i tilknytning til håndtering av helse og sikkerhet på arbeidsplassen, viser til egnet statistisk informasjon fra sine fartøyer og fra generell statistikk skaffet til veie av vedkommende myndighet.

Regel 4.4 — Tilgang til velferdstilbud i land

Hver medlemsstat skal sikre at velferdstilbud i land er lett tilgjengelige når slike finnes. Medlemsstaten skal også fremme utviklingen av velferdstilbud i utvalgte havner for å gi sjøfolk om bord på fartøyer som ligger i havn, tilgang til fyllestgjørende velferdstilbud og -tjenester.

Standard A4.4 — Tilgang til velferdstilbud i land

1. Hver medlemsstat skal, dersom det finnes velferdstilbud på dens territorium, kreve at de er tilgjengelige til bruk for alle sjøfolk, uansett nasjonalitet, rase, hudfarge, kjønn, religion, politiske holdninger eller sosial opprinnelse og uansett flaggstaten til det fartøyet som de er ansatt eller engasjert eller arbeider på.
2. Hver medlemsstat skal fremme utviklingen av velferdstilbud i hensiktsmessige havner i staten og fastsette, etter samråd med sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk, hvilke havner som skal anses som hensiktsmessige.
3. Alle medlemsstater skal oppfordre til opprettelse av velferdsutvalg som jevnlig skal gjennomgå velferdstilbud og -tjenester for å påse at de er hensiktsmessige i lys av de endringene i sjøfolks behov som følger av teknisk, driftsmessig og annen utvikling i skipsfartsnæringen.

AVDELING 5

OVERHOLDELSE OG HÅNDHEVING

Regel 5.1.5 — Framgangsmåter for klager om bord

1. Hver medlemsstat skal kreve at fartøyer som seiler under dens flagg, har framgangsmåter om bord for rettferdig, effektiv og rask håndtering av sjøfolks klager som gjelder brudd på kravene i konvensjonen (herunder sjøfolks rettigheter).
2. Alle medlemsstater skal forby og straffe enhver form for represalier mot sjøfolk som inngir en klage.
3. Bestemmelsene i denne regel berører ikke sjøfolks rett til å klage gjennom alle rettslige midler som de anser som hensiktsmessige.

Standard A5.1.5 — Framgangsmåter for klager om bord

1. Uten at det berører det videre virkeområdet som måtte finnes i nasjonale lover eller forskrifter eller i tariffavtaler, kan framgangsmåtene for klager om bord benyttes til å inngi klager knyttet til enhver sak som vil kunne anses å utgjøre et brudd på kravene i konvensjonen (herunder sjøfolks rettigheter).
2. Hver medlemsstat skal påse at det i dens lover eller forskrifter finnes egnede framgangsmåter for klager om bord for å oppfylle kravene i regel 5.1.5. Slike framgangsmåter skal søke å løse klagesaker på så lavt nivå som mulig. Sjøfolk skal imidlertid i alle tilfeller ha rett til å rette en klage direkte til skipsfører og, dersom de anser dette for nødvendig, til relevante eksterne myndigheter.
3. Framgangsmåtene for klage om bord skal omfatte sjøfolks rett til å ledsages eller representeres under klagebehandlingen samt tiltak for vern mot mulige represalier mot sjøfolk som inngir klager. Betegnelsen «represalie» omfatter enhver form for motiltak som ikke er åpenbart utilbørlig eller ondsinnet fra en persons side med hensyn til en sjømann når denne har inngitt en klage.
4. I tillegg til en kopi av deres arbeidsavtale for sjøfolk skal alle sjøfolk ha en kopi av framgangsmåtene for klage om bord på fartøyet. Denne skal omfatte kontaktfinformasjon for vedkommende myndighet i flaggstaten og, dersom dette er en annen stat, i sjømannens bostedsstat samt navnet på én eller flere personer om bord på fartøyet som på fortløpig grunnlag kan gi sjøfolk upartiske råd i tilknytning til deres klage og på annen måte bistå dem med oppfølging av de klageframgangsmåter som er tilgjengelig for dem om bord på fartøyet.

SLUTTBESTEMMELSER

Etter eventuelle endringer av bestemmelsene i konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006, og dersom en av partene i denne avtale anmoder om dette, skal det foretas en gjennomgang av anvendelsen av denne avtale.

Partene i arbeidslivet inngår denne avtale på betingelse av den ikke skal tre i kraft før det tidspunktet da ILO konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006, trer i kraft, der dette tidspunktet er 12 måneder etter det tidspunkt da det hos Den internasjonale arbeidsorganisasjon er registrert at minst 30 medlemsstater med en samlet andel av verdens bruttotonnasje for fartøyer på 33 prosent har ratifisert konvensjonen.

Medlemsstatene og/eller partene i arbeidslivet kan opprettholde eller innføre gunstigere bestemmelser for sjøfolk enn dem som er fastsatt i denne avtale.

Denne avtale berører ikke strengere og/eller mer spesifikke eksisterende deler av Fellesskapets regelverk.

Denne avtale berører ikke noen lov, skikk eller avtale som gir gunstigere vilkår for de berørte sjøfolkene. For eksempel berører vilkårene i denne avtale ikke rådsdirektiv 89/391/EØF om iverksetting av tiltak som forbedrer arbeidstakernes sikkerhet og helse på arbeidsplassen, rådsdirektiv 92/29/EØF om minimumskrav til helse og sikkerhet for bedre medisinsk behandling om bord på fartøyer og rådsdirektiv 1999/63/EF om avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid inngått mellom Sammenslutningen av skipsredere i Den europeiske union (ECSA) og Sammenslutningen av transportarbeiderforbund i Den europeiske union (FST) (som endres i samsvar med vedlegg A til denne avtale).

Gjennomføring av denne avtale utgjør ingen gyldig grunn til å senke det alminnelige vernnivået for sjøfolk på det området denne avtale omfatter.

DEN EUROPEISKE TRANSPORTARBEIDERFØDERASJON (ETF)

SAMMENSLUTNINGEN AV SKIPSREDERE I DEN EUROPEISKE UNION (ECSA)

LEDER FOR KOMITEEN FOR SEKTORDIALOG FOR SJØTRANSPORT

BRUSSEL, 19. MAI 2008.

VEDLEGG A

ENDRING AV AVTALEN OM ORGANISERING AV SJØFOLKS ARBEIDSTID, INNGÅTT 30. SEPTEMBER 1998

I forbindelse med de drøftinger som førte fram til inngåelsen av konvensjonen om sjøfolks arbeids- og levevilkår, 2006, så partene i arbeidslivet i tillegg på avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid, inngått 30. september 1998, for å bekrefte at den var i samsvar med de tilsvarende bestemmelsene i konvensjonen, og for å bli enige om eventuelle nødvendige endringer.

Som følge av dette har partene i arbeidslivet blitt enige om følgende endringer i avtalen om organisering av sjøfolks arbeidstid:

1. Klausul 1

Nytt nr. 3 skal lyde:

«3. Dersom det oppstår tvil om hvorvidt noen kategorier av personer skal anses som sjøfolk for denne avtalens formål, skal spørsmålet avgjøres av vedkommende myndighet i hver enkelt medlemsstat etter samråd med de sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk som er berørt av dette spørsmålet. I den forbindelse skal det tas behørig hensyn til resolusjonen fra den 94. (maritime) sesjon av generalkonferansen i Den internasjonale arbeidsorganisasjon om opplysninger om yrkesgrupper.»

2. Klausul 2 bokstav c)

Klausul 2 bokstav c) skal lyde:

«c) «sjøfolk» personer som uansett funksjon er ansatt eller engasjert eller arbeider om bord på et fartøy som omfattes av denne avtale.»

3. Klausul 2 bokstav d)

Klausul 2 bokstav d) skal lyde:

«d) «skipsreder» eieren av fartøyet eller en annen organisasjon eller person som for eksempel driftsansvarlig, agent eller totalbefrakter som har overtatt ansvaret for driften av fartøyet fra eieren, og som ved å påta seg dette ansvaret har samtykket i å overta de oppgaver og forpliktelser som er pålagt skipsredere i samsvar med denne avtale, uansett om en annen organisasjon eller person oppfyller visse av oppgavene eller forpliktelsene på vegne av skipsrederen.»

4. Klausul 6

Klausul 6 skal lyde:

«1. Nattarbeid for sjøfolk under 18 år er forbudt. I denne klausul defineres «natt» i samsvar med nasjonal lovgivning og praksis. «Natt» omfatter en periode på minst ni timer regnet senest fra midnatt og fram til tidligst 05.00.

2. Vedkommende myndighet kan gi unntak fra streng overholdelse av restriksjonen om nattarbeid dersom

- a) den effektive opplæringen av de berørte sjøfolkene, i samsvar med etablerte programmer og planer, vil svekkes, eller
- b) den særlige arten av sjøfolkens oppgaver eller et anerkjent opplæringsprogram krever at sjøfolk som omfattes av unntaket, utfører oppgaver om natten, og vedkommende myndighet bestemmer, etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk, at arbeidet ikke vil være til skade for sjøfolkens helse eller velferd.

3. Det er forbudt å ansette, engasjere eller sette i arbeid sjøfolk under 18 år dersom arbeidet med sannsynlighet vil sette deres helse eller sikkerhet i fare. Disse typene arbeid skal fastsettes av nasjonale lover eller forskrifter eller av vedkommende myndighet, etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk, i samsvar med relevante internasjonale standarder.»
5. Klausul 13

Klausul 13 nr. 1 første punktum erstattes med følgende tekst:

- «1. Sjøfolk skal ikke arbeide om bord på et fartøy med mindre de har en attest som bekrefter at de helsemessig er i stand til å utføre sine oppgaver.
2. Unntak kan tillates bare i tilfellene fastsatt i denne avtale.
3. Vedkommende myndighet skal kreve at sjøfolk, før de påbegynner arbeid om bord på et fartøy, innehar en gyldig legeattest som bekrefter at de helsemessig er i stand til å utføre de oppgaver de skal utføre til sjøs.
4. For å sikre at legeattestene på korrekt måte viser sjøfolkenes helsetilstand i lys av de oppgaver de skal utføre, skal vedkommende myndighet, etter samråd med de berørte sammenslutninger av skipsredere og sjøfolk og med behørig hensyn til relevante internasjonale retningslinjer, fastsette arten av legeundersøkelse og legeattest.
5. Denne avtale berører ikke IMOs internasjonale konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakthold for sjøfolk, 1978, med endringer (STCW-konvensjonen). En legeattest utstedt i samsvar med kravene i STCW skal godtas av vedkommende myndighet med hensyn til nr. 1 og 2 i denne klausul. En legeattest som i hovedsak oppfyller disse kravene, skal også godtas når det gjelder sjøfolk som ikke omfattes av STCW-konvensjonen.
6. Legeattesten skal være utstedt av en behørig kvalifisert lege eller, for en attest som bare gjelder synet, av en person som er godkjent av vedkommende myndighet som kvalifisert til å utstede en slik attest. Leger som nevnt foran skal ha full yrkesmessig uavhengighet når de utfører sin medisinske bedømming i legeundersøkelser.
7. Sjøfolk som er nektet en attest eller er pålagt en begrensning i sin arbeidsevne, særlig med hensyn til arbeidstid, arbeidsområde eller fartsområde, skal gis mulighet til en ny undersøkelse foretatt av en annen uavhengig lege eller av en uavhengig appellege.
8. Legeattesten skal særlig fastslå at
 - a) den berørte sjømanns hørsel og syn, samt fargesyn for sjøfolk som skal arbeide med oppgaver der deres evne til å utføre arbeidet med sannsynlighet vil kunne påvirkes av mangler ved fargesynet, er tilfredsstillende, og
 - b) den berørte sjømann ikke har noen medisinsk tilstand som med sannsynlighet vil kunne forverres av tjeneste til sjøs eller vil kunne gjøre vedkommende uskikket til slik tjeneste eller sette helsetilstanden til andre personer om bord i fare.
9. Med mindre en kortere periode kreves på grunn av de bestemte oppgavene som skal utføres av den berørte sjømann, eller det er påkrevd i henhold til STCW-konvensjonen, skal
 - a) en legeattest være gyldig i høyst to år, med mindre sjømannen er under 18 år; i så fall skal gyldighetsperioden være høyst ett år,
 - b) en attesting av fargesyn være gyldig i høyst seks år.

10. I hastetilfeller kan vedkommende myndighet tillate at sjøfolk arbeider uten gyldig legeattest fram til neste havneanløp i tilfeller der vedkommende der kan få en legeattest fra en kvalifisert lege, forutsatt at
- a) perioden for en slik tillatelse ikke overstiger tre måneder, og
 - b) den berørte sjømann er i besittelse av en utløpt legeattest av nyere dato.
11. Dersom gyldighetsperioden til en legeattest utløper i løpet av en reise, skal attesten fortsatt være gyldig fram til neste havneanløp der vedkommende kan få en legeattest fra en kvalifisert lege, forutsatt at denne perioden ikke overstiger tre måneder.
12. Legeattester for sjøfolk som arbeider om bord på fartøyer som ordinært går i internasjonal fart, skal minst være utstedt på engelsk.»

Resten av klausul 13 nr. 1 samt nr. 2 blir nr. 13-15.

6. Klausul 16

Første ledd skal lyde:

«Alle sjøfolk har rett til en årlig betalt ferie. Den årlige ferien med rett til betaling skal beregnes på grunnlag av minst 2,5 kalenderdager per ansettelsesmåned og *pro rata* for deler av måneder.»
